

DE LEIDER

SHANNA BELL

de
LEIDER

SHANNA BELL

De leider

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse paperbackeditie © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Shanna Bell

Oorspronkelijke titel: *The Leader*

Vertaling: Shanna Bell

Binnenwerk: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave december 2020

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

GIO

Giovanni Detta staarde naar de foto's van Gina, Jocelyn en Mary Rossi: zijn selectie van potentiële bruiden. Hij had minder dan een maand de tijd om een ring aan een van hun vingers te schuiven. Geen van de Rossi-meiden was op sociale media te vinden, dus hij beschikte slechts over een handvol onscherpe foto's. Gezien het werk van hun patriarch Antonio Rossi, oftewel de bankier van de onderwereld, was het verstandig om online geen foto's te plaatsen.

'Ik kan nog steeds niet geloven dat je hiermee akkoord bent gegaan,' zei zijn broer Vincent vanaf de bank tegenover zijn bureau.

Vince vond dat verandering van spijs deed eten. Het openen van een BDSM club, waar hij vrouwen deelde met zijn zakenpartner, had hem een nog grotere player gemaakt dan de geboren rokkenjager die hij al was. Vince kon er met zijn verstand niet bij dat het mogelijk was om de rest van je leven met één vrouw door te brengen. Of, zoals Antonio Rossi eiste, voor tenminste twee jaar. Maar dat was de afspraak. Gio zou minimaal twee jaar getrouwd blijven met

een van Rossi's kleindochters, in ruil voor Rossi Enterprises; een aanwinst die cruciaal was in hun plan om de moord op hun ouders te wreken.

Gezien de crisis waar zijn bedrijf in verkeerde had de oude man niet veel andere keus dan zijn nalatenschap toe te vertrouwen aan Gio. Het was dat of een vijandige overname, maar Gio kon het niet riskeren dat deze deal mis zou gaan. Rossi was dan misschien wel eerst bij hem gekomen met zijn ongebruikelijke aanbod, omdat hij bevriend was geweest met zijn vader, maar uiteindelijk waren zaken gewoon zaken. Als er een beter aanbod kwam, zou Rossi niet aarzelen om een van zijn kleindochters te verpanden aan een andere man.

Gio leunde achterover in zijn stoel. 'Ja, nou, ik heb het gedaan. Dus help me met een bruid uit te kiezen zodat we verder kunnen gaan.' Het delen van zijn naam met een van de Rossi-meisjes was slechts een middel om een doel te bereiken.

'Ik zeg alleen maar dat je verdomme pas dertig bent,' ging Vince verder. 'Veel te jong om je door één vrouw vast te laten boeien. Je zou nog minstens tien jaar lekker je gang moeten gaan.'

'Zegt de koning van de handboeien,' merkte Jackson spits op.

Vince draaide zich om en gaf hun jongste broer, die op de hoek van het bureau zat, een besmukte grijns.

'Ik heb maximaal vier weken voordat Rossi's bedrijf ten prooi valt aan een vijandige overname.' Dat was de reden waarom hij in zo'n kort tijdsbestek een bruid moest kiezen. Hij keek naar Jackson, de slimste onder hen. De advocaat met een fotografisch geheugen, die nooit iets vergat. 'Vertel, Jax.'

Jackson leunde over het bureau en wees naar de eerste foto. 'Dit is Gina Rossi. Drieëntwintig. Momenteel werkzaam als interieurdesigner. Alhoewel, "werkzaam" is

misschien wat overdreven. Volgens haar belastingaangiftes werkt ze maar een paar keer per jaar. Ze besteedt het grootste deel van haar tijd aan het uitgeven van Antonio's geld.'

Hij wees naar de tweede foto. Het meisje droeg een leren jasje en spijkerbroek. De helft van haar gezicht was verscholen onder een pet. 'Dit is Jocelyn. Ze is cum laude afgestudeerd. Ze schreef een scriptie over het programmeren van software en...'

'Niet die,' zei Gio, terwijl hij de foto weglegde. Hij had een vrouw nodig die haar dagen graag doorbracht met winkelen en het bezoeken van beautysalons. Eentje die geen vragen zou stellen en hem vooral met rust zou laten.

'Waarom niet?' Jax grinnikte. 'Wil je geen vrouw met hersens?'

'Waar zou ze hersens voor nodig moeten hebben?' zei Vince met een knipoog.

'Verdomme, wat een misogyne. Ik heb nu al medelijden met jullie bruiden.'

Vince snoof. 'Denk maar niet dat ik niet weet wat dat mooie woord betekent, *Harvard boy*. Ik hou toevallig van vrouwen, ik haat ze niet, dus dat woord is niet van toepassing op mij.'

'We hebben al een superbrein in de familie, Jax. Jij bent meer dan genoeg.'

'Slimme vrouwen zijn het ergst,' voegde Vince toe, terwijl hij de foto's bestudeerde. 'Bovendien zien de andere twee er beter uit.'

Jackson schudde zijn hoofd en wees toen naar de laatste foto. 'Tot slot dan, de jongste Rossi-meid, Mary. Twintig jaar oud en afgestudeerd aan de kunstacademie. Volgens de informatie die ik tot nu toe heb kunnen verzamelen, is ze net zo lief en onschuldig als haar naam doet vermoeden.'

Het meisje was inderdaad mooi, moest Gio toegeven,

maar ze oogde erg fragiel, alsof ze na één goede neukpartij al zou breken. Bovendien hield hij niet van lief en onschuldig. Haar uiterlijk kon natuurlijk ook bedrieglijk zijn. Zijn huidige maitresse zag er ook uit als een engel, maar was een duivelin in bed. Precies zoals hij het wilde.

‘Hoe zit het met de vierde kleindochter?’ Hij had iedereen die banden met hun ouders had gehad, bestudeerd. Dat was de afgelopen jaren zijn enige focus geweest. Dat, en ervoor zorgen dat zijn familie veilig bleef.

‘Carmen is getrouwd, dus ik heb niet de moeite gedaan om een foto van haar te zoeken.’

‘Getrouwd met wie?’

Antonio Rossi was niet het soort man dat zijn kleindochters aan om het even welke man toevertrouwde. Van wat hij zich herinnerde, had hij zijn kleindochters praktisch alleen opgevoed. Dit betekende dat Antonio, als hun semi-vader, inspraak kreeg in welke schoonzoon een aanwinst zou zijn voor zijn familie. Gearrangeerde huwelijken waren schering en inslag in zijn wereld. Het verklaarde ook waarom Antonio met deze deal naar Gio was gekomen. Hij had het geluk dat Gio zijn bedrijf al een tijdje in de gaten hield, al was dat voor andere doeleinden dan Rossi vermoedde.

‘Het arme meisje is getrouwd met Franco ‘The Bull’ Caruso.’

Vince’ ogen vlamden op in woede. ‘Ik haat die klootzak.’

Jax knikte. ‘Aangezien ze met die klootzak is getrouwd, is er waarschijnlijk niet veel meer van haar over.’

Gio wist dat er kwaad bloed zat tussen Vince en de Caruso-erfgenaam. Zijn broer mocht dan geen heilige zijn, verre van dat, maar hij mishandelde geen vrouwen. Franco Caruso stond bekend om zijn meer sadistische smaak. De helft van zijn familie zat inmiddels achter de tralies. Volgens de verhalen reageerde hij dat af op zijn maitresses. Sommige mannen wilden gewoon niet de realiteit onder ogen zien,

namelijk dat de glorie-dagen van de Italiaanse maffia voorbij waren. Zoals bij elk bedrijfsmodel moest je flexibel blijven, je plannen aanpassen aan wat de toekomst mogelijk in petto zou kunnen hebben. In de huidige maatschappij betekende dit dat je legitieme zaken moest doen, althans, voor het oog van de buitenwereld. Franco's vader en broer waren vermoord in de gevangenis, waardoor hij de laatste Caruso was. Elke dag werd het duidelijker dat hij niet de leiderscapaciteiten had om de restanten van het familiebedrijf te redden.

‘Ik denk inderdaad dat ik Carmen kan uitsluiten.’

‘Wat je keus des te makkelijker maakt,’ stelde Vince.

Was het maar zo eenvoudig. Elke beslissing die hij nam, had een doel. Elk schaakstuk op het bord diende er ook een. Hij wilde de kleindochter waar de oude man het meest van hield. Iets wat hij vanavond tijdens het diner bij de Rossi's zou ontdekken.

‘Wie van hen is Antonio's favoriet?’

‘Ik denk niet dat hij er een heeft,’ zei Jackson, terwijl hij de foto's onder de loep nam. ‘Antonio is behoorlijk ouderwets, wat waarschijnlijk betekent dat hij liever jongens dan meisjes als erfgenaam heeft. Hij heeft twee zonen, Petro en Marco, en een dochter, Gabriella. Petro, de oudste, is dood. Hij is Carmen en Jocelyns vader. De andere zoon, Marco, vertrok naar Europa nadat een jachtongeluk hem blind aan één oog maakte. Hij is een playboy, die ergens in Monaco de bloemetjes buiten zet. Zijn dochter, de moeder van Mary en Gina, woont met haar derde man in Zuid-Frankrijk. Antonio is wanhopig op zoek naar een sterke, mannelijke erfgenaam, iemand met de nodige hersens en kracht om zijn bedrijf te runnen, dat sinds de crisis een klap heeft gekregen. Hij had gewoon kunnen instemmen met het bedrag dat je hem aanbood, maar ik denk dat wel duidelijk is dat hij Rossi Enterprises aan zijn vlees en bloed wil achterlaten.’

Antonio Rossi was degene geweest die hun moeder aan

hun vader had voorgesteld. Kennelijk had hij zijn dagen als koppelaar nog niet achter zich gelaten.

Als de oudste van vier herinnerde Gio zich hun ouders het beste. Giacomo Detta, een vooraanstaand lid van een criminele organisatie, was een beest geweest als het zijn werk betrof, maar tevens een traditionele familieman die zijn vrouw had aanbeden. Op het moment dat hij over de drempel van hun huis stapte, verdween de koude uitdrukking op zijn gezicht en was hij een liefhebbende echtgenoot. Hij had Gio eens verteld dat met zijn moeder trouwen de beste beslissing was die hij ooit had genomen. Volgens hem wist hij het gewoon, op het moment dat hij zijn toekomstige vrouw voor het eerst had gezien. Hij was er ook van overtuigd dat elke man een sterke vrouw nodig had. ‘Zorg voor je vrouw en zij zal voor jou zorgen,’ was zijn vaders lijfspreuk. Beschermen en verzorgen. Twee woorden waar zijn vader naar had geleefd.

Helaas leefde hij niet meer en was hij niet meer in staat om Gio levensadvies te geven. Hun moeder zou nooit met haar zonen dansen op hun trouwdag. Ze zou nooit een kleinkind in haar armen houden. Niemand had de aanslag op Giacomo Detta opgeëist, wat vreemd was. Het doden van de handhaver van een maffiabaas was als het afsnijden van zijn rechterarm. Het was iets om over op te scheppen, iets waar je in die kringen naam mee maakte. Dat was de reden dat ze nooit hadden geloofd dat hun vader een slachtoffer was geworden in een familieoorlog. Vooral niet omdat diezelfde nacht ook hun moeder werd vermoord.

Het wreken van de moord op hun ouders was altijd hun einddoel geweest. Het had hen meer dan een decennium gekost om de verantwoordelijke te vinden, en vervolgens jaren om de middelen te verzamelen om Oscar “The Knife” Bianchi te laten boeten. Een jaar geleden was Bianchi nog onaantastbaar geweest. Maar die tijd was voorbij. Jarenlang

waren ze bezig geweest om de bezittingen van die klootzak af te pakken, en zijn zakelijk imperium beetje bij beetje af te breken, totdat er bijna niks meer van over was.

Trouwen met een van Antonio Rossi's kleindochters en daarmee de controle krijgen over Rossi Enterprises was de laatste stap van hun plan.

HOOFDSTUK 2

JAZZY

Jazzy keek naar het scherm van haar telefoon en angst vulde haar hart. Haar zus had hun etentje afgezegd. Alweer. Ze had zo haar vermoedens waarom Carmen ineens migraine had. De laatste keer dat Jazzy een verrassingsbezoek had gebracht aan Carmen, had ze haar blauwe plekken niet op tijd kunnen verbergen. Ze had beweerd van de trap gevallen te zijn, voor de zoveelste keer. Verdomme. Het was hoog tijd voor een serieus gesprek over haar huwelijk, en snel ook. Zodra Jazzy haar huidige taak had vervuld: een verplichte brunch in huize Rossi.

Antonio Rossi's kleindochter zijn hield bepaalde verplichtingen in. Als de bankier van de onderwereld je beval om een etentje bij te wonen, moest je op komen dagen. Grootvader of niet, zijn bevel negeren had consequenties.

Haar nichtjes, Mary en Gina, hadden al plaats genomen aan de eettafel. Haar grootvader zat aan het hoofd van de tafel en gaf haar een ongeduldige blik.

'Je bent laat.'

'Sorry, *nonno*. Ik had nog wat werk te doen.'

'Jij hebt altijd werk te doen,' klaagde hij. 'Werk of iets met je computer. Het is tijd dat je een man vindt en trouwt.'

Haar grootvaders opvattingen over het levensdoel van een vrouw waren ouderwets, haast middeleeuws. Ze zuchtte, gaf hem een kus op de wang en ging naast hem zitten.

Nadat hun brunch was geserveerd, schraapte haar grootvader zijn keel.

'Twintig jaar geleden verloor ik een zeer dierbare vriend, Giacomo Detta, handhaver in de Scolini-familie. Gisteren ontmoette ik zijn zonen. Het zijn sterke, capabele mannen, vooral de oudste, Giovanni Detta; oftewel Gio, zoals zijn vader hem noemde. Gio heeft het afgelopen jaar interesse getoond in Rossi Enterprises en ik heb besloten om de teugels van het bedrijf dat ik heb opgebouwd over te dragen aan de volgende generatie. Ik heb zoveel mogelijk geprobeerd om jullie af te schermen, maar de afgelopen jaren waren zwaar. We hebben zijn geld nodig, anders gaat het bedrijf failliet.'

Er daalde een stilte neer in de kamer, totdat haar oudste nicht de stilte doorbrak.

'Wat? Hoe heeft dit kunnen gebeuren?' Gina zag bleek.

Geld was Gina's meest geliefde bezit, en het uitgeven was haar lust en leven. Jazzy kon zich niet herinneren dat ze Gina ooit in iets anders dan designerkleding had gezien. Mary daarentegen was precies het tegenovergestelde. Haar lange, blonde lokken hadden vlechtjes en ze liep er bij als een eeuwige student in fleurige jurkjes en simpele jeans.

Mary keek bezorgd. Waarschijnlijk dacht ze aan het effect dat het faillissement op de gezondheid van hun grootvader zou hebben. Zo was Mary nu eenmaal: ze plaatste altijd de behoeften van anderen boven die van haarzelf.

'Ik heb echter een eenvoudige oplossing voor ons probleem gevonden,' vervolgde hun grootvader. 'Ik heb aangeboden om mijn aandelen in Rossi Enterprises aan

Giovanni te verkopen, in ruil voor een huwelijk tussen hem en een van mijn kleindochters. Hij ging akkoord. Hij gaf me zijn woord dat het huwelijk minstens twee jaar zal duren. Dat zou genoeg tijd moeten zijn voor een van jullie om hem een erfgenaam te bezorgen en daarmee je plaats in het Detta-huishouden te verstevigen. Gio komt vanavond bij ons eten, om jullie te ontmoeten. Ik verwacht jullie allemaal aan tafel te zien om onze gast te verwelkomen.'

Jazzy verloor spontaan haar eetlust. Ze legde haar vork neer en stond op. 'Ik voel me ineens misselijk. Excuseer me, zodat ik niet over deze tafel kots.' Ze weigerde om nog een seconde langer te blijven zitten. Ze moest dringend haar hoofd leegmaken. En niks werkte zo goed als een paar kilometer de benen onder je lijf vandaan te rennen.

TOEN JAZZY TERUGKWAM VAN HET HARDLOPEN, TROF ZE GINA aan in de gang. Zoals gewoonlijk was ze zichzelf voor de spiegel aan het bewonderen.

'Vergeet niet om wat Chanel in je décolleté te spuiten,' zei ze. Dit leverde haar een vuile blik van Gina op.

In tegenstelling tot Mary en Gina was Jazzy niet lang genoeg gebleven om te luisteren naar meer details over de bom die hun grootvader had laten vallen. Natuurlijk was Gina wel aan tafel blijven zitten. Haar oudste nicht was geboren om te schitteren aan de arm van een rijke, machtige man. En Mary, nou ja, zij was te beleefd om een grote mond tegen iemand te hebben, laat staan tegen hun grootvader.

Jazzy was echter niet bang om iemand precies te vertellen wat zij vond, zelfs al was het haar *nonno*. Hoewel hij haar soms tot wanhoop dreef met zijn ouderwetse opvattingen, hield ze van hem en zou ze hem nooit respectloos bejegenen. Dat betekende echter niet dat ze aan tafel zou blijven zitten

om te luisteren naar archaïsche onzin over een gearrangeerd huwelijk. In nog geen honderd jaar zou ze er zelfs maar over peinzen om zichzelf vast te laten ketenen aan deze Detta-kerel. Haar doel was om juist afstand van dit leven te nemen, niet om er nog verder ingezogen te worden. Ze had plannen voor haar toekomst; plannen waar een arrogante klootzak, zoals deze Detta ongetwijfeld was, niet in thuishoorde.

Een eenvoudige zoekopdracht had uitgewezen dat de vastgoedmagnaat helemaal het stereotype was. Lang, donker, en knap. Voeg daar zijn rijkdom aan toe en je had een beeld van een verwende man, die gewend was om zijn zin te krijgen. Een man die nam en nam, maar nooit iets teruggaf. Het huwelijk van haar zus was er het bewijs van waar een man als Detta toe in staat was. Hoe hij het licht en leven uit iemand kon zuigen.

‘Is dit wat je vanavond draagt?’ Gina’s minachtende blik sprak boekdelen.

Jazzy bekeek haar roze sportbroek en grijze topje. Het zweet plakte aan haar rug na een rondje hardlopen. Natuurlijk zou ze zich omkleden voor het diner. Tegelijkertijd wist ze dat ook de outfit die ze had gekozen om te dragen, Gina’s keuring niet zou doorstaan. Jeans en een eenvoudig zijden topje waren beneden haar standaard wanneer het ging om een formeel etentje. Haar nicht hield ervan om Jazzy het gevoel te geven dat slechts een designerjurk en pumps goed genoeg waren. Indien je in iets anders verscheen tijdens het wekelijks familiediner, presteerde je onder de maat.

Nou, zij was niet van plan om zich naar Gina’s maatstaven te kleden, zodat ze voor Detta kon paraderen.

Jazzy negeerde Gina en stuurde een bericht naar Tommie. Haar oude studiegenoot en zakenpartner had haar wat dossiers gestuurd die ze moest bekijken. Hun zakenplan zag er goed uit, maar er waren nog wat dingen waar ze een beslissing over moesten nemen.

‘Ga je serieus niet eens proberen om Detta aan de haak te slaan?’ wilde Gina weten.

‘Natuurlijk niet. En jij zou die moeite ook niet moeten nemen.’ Ze was niet bepaald *besties* met Gina, maar ze wenste het lot van haar zus geen enkele vrouw toe.

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij bent altijd al de favoriet geweest. Grootvader kan jou niets weigeren. Hij stond jou altijd al meer vrijheden toe dan ons.’ Dit keer lag er een onmiskenbare bitterheid in Gina's toon. Het deed Mary zelfs opkijken vanaf de bank.

‘Dat is niet waar,’ protesteerde Jazzy.

‘O nee? Wie van ons mocht op kamers? Wie van ons mocht op rondreis naar Canada in haar eentje?’

Jazzy was een moment sprakeloos. Zo had ze het nooit eerder bekeken. Achteraf gezien had haar grootvader haar misschien inderdaad meer vrijheden toegestaan, althans, zo zou het lijken voor een buitenstaander. Gina had geen idee wat Jazzy had meegemaakt; hoe ze tijdens haar tienerjaren een pad van zelfvernietiging was ingeslagen. Hoe ze met alles en iedereen ruzie had gezocht, klaar om toe te slaan voordat iemand haar aan zou vallen. Haar zogenaamde *road trip* was niet bepaald een vakantie geweest: eerder een trainingskamp voor tieners met gedragsproblemen. In een wanhopige poging om te voorkomen dat ze verder in een diep dal zou zinken, had haar grootvader haar een maand lang opgesloten bij een Tai Chi-leraar. Op een plek waar ze haar agressie kwijt kon. Waar ze om zich heen kon slaan zonder iemand te verwonden. Totdat ze eindelijk weer wat controle had gekregen over haar lichaam, haar leven. Totdat ze niet meer elke nacht schreeuwend wakker werd door nachtmerries, badend in het zweet. Totdat haar grootvader zich eindelijk kon verzoenen met wat er was gebeurd onder zijn eigen dak. Iets waar hij zich tot op de dag van vandaag schuldig over voelde.

‘Ik had geen idee dat je je zo voelde.’

Gina snoof. ‘Natuurlijk niet. Het enige waar jij om geeft is je kostbare laptop. We gaan álles verliezen als een van ons niet met die man trouwt. Misschien boeit jou dat niet, maar ik weiger om zo egoïstisch te zijn. Ik heb me er al lang geleden bij neergelegd dat ik nooit volledig vrij zal zijn. Dat betekent dat ik een simpele keus heb. Als ik dan toch de rest van mijn leven in een gouden kooi ga wonen, wil ik dat het een mooie, nee, de béste kooi is. Gina Rossi doet niet aan armoede.’

Niet dat trouwen met de beste man bepaald een beproeving was. Giovanni Detta zag er goed uit. Meer dan goed. Jazzy vond dat hij een kille blik had, maar vanuit Gina's oogpunt zou zijn vermogen dat meer dan goedmaken.

Enigszins schoorvoetend moest ze toegeven dat Gina een punt had. Met hun achtergrond zou geen enkele normale man hun familie en alles wat daarbij kwam kijken overleven. Hun grootvader herinnerde hen er maar al te vaak aan hoe ze als pressiemiddel tegen hem konden worden gebruikt. Hoe ze gewond zouden kunnen raken als er een deal misging. Vandaar zijn mantra “je moet trouwen in een machtige familie”. Iets waar ze bij hem over zou hebben getwist, ware het niet dat haar oom enkele jaren geleden was vermoord door een rivaliserende familie.

‘Gina, alsjeblijft.’ Mary liep naar hen toe vanuit de huiskamer. ‘Je moet juist blij zijn dat Jazzy geen moeite doet voor Detta. Dan is er toch minder concurrentie voor jou?’ Ze knipoogde naar Jazzy, in een duidelijke poging om de stemming te verlichten.

‘Tuurlijk.’ Gina’s blik vertelde dat ze Jazzy niet bepaald als concurrentie zag. Met een zelfverzekerde glimlach draaide ze zich om en ging naar boven.

Gina had natuurlijk gelijk. Ze zag er immers uit als een Italiaanse godin: lang, met blonde, glanzende krullen,

verpakt in een designerjurk die haar lange benen omsloot. Jazzy, daarentegen, had rondingen en woonde zo'n beetje in jeans en motorlaarzen. Ze paste niet bepaald in het profiel van een high-societyvrouw.

'Hoe gaat het met je?' vroeg Mary, haar ogen bezorgd. 'Ik heb je amper gesproken sinds Mikes begrafenis.'

Mike. De naam bracht een golf verdriet met zich mee.

'Goed hoor.' Ze wilde het niet hebben over de nasleep van zijn dood. Er was niks om over te praten. Hij had geleefd, was gepakt door het wrede monster genaamd kanker en was vervolgens gestorven. De wereld had een lichtpunt verloren. Het universum, een ster. Uitschot zoals Carmens man leefde natuurlijk weer lang en gezond vrolijk verder. Het leven kende soms geen gerechtigheid.

Mary gaf haar een blik. 'Je zegt altijd dat het goed met je gaat.'

'En, hoe zit het met jou? Wil je dat ik je hier weghaal voor het etentje vanavond?' vroeg Jazzy schertsend, in een poging om van onderwerp te veranderen. Ze wist dat Mary zich nooit zou onttrekken aan haar plicht — dat was de manier waarop ze het zag — en weg zou gaan. Maar als ze dat wel wilde, zou Jazzy een manier vinden om haar uit het huis te krijgen. Ze had de auto's al van een afstand zien aankomen. Op dit moment waren de mannen in gesprek in de bibliotheek. Ze hadden nog ongeveer een uur voordat het eten opgediend werd. Het zou niet al te moeilijk zijn om er vandoor te gaan, zonder ooit oog in oog te komen te staan met Detta.

'Ik wil blijven.' Mary's wangen kleurden roze. 'Kijken waar dit mogelijk heen gaat.'

'Echt?' Jazzy kon haar verbazing nauwelijks verbergen.

'Ik ben niet zoals jij,' zei Mary zachtjes. 'Ik wil gewoon moeder zijn en een gezin stichten. Misschien is hij wel

degene die me dat kan geven. Misschien ook niet. Maar ik wil graag de kans krijgen om erachter te komen.'

'Denk aan het leven dat je zou hebben als de vrouw van een man zoals Giovanni Detta,' waarschuwde Jazzy. 'Hij heeft ongetwijfeld legio vijanden. Niemand wordt op zijn leeftijd miljardair zonder over wat lijken te stappen. Je zult altijd omringd zijn door bodyguards, voor de rest van je leven.'

Mary trok een wenkbrauw op. 'Dat is nu toch ook al zo?'

'Ja, maar dat komt door *nonno*. Als je met iemand buiten deze wereld zou trouwen, zou je geen lijfwachten meer nodig hebben. Je zou vrij zijn.' Althans, dat was de manier waarop zij zich haar leven voorstelde.

'Ik hou van het gevoel van veiligheid dat ze me geven,' bekende Mary. Haar ogen gleden naar het litteken op Jazzy's pols. Het litteken dat haar bijna haar arm had gekost. 'Ik heb dat gevoel nodig. Sinds die ene nacht... als jij er niet was geweest, Jazzy—'

'Begin alsjeblieft niet over die nacht,' zei ze bruusk.

'Sorry.' Mary keek meteen berouwvol.

'Je hoeft geen sorry te zeggen. Het spijt me dat ik je afkat, maar ik wil er gewoon niet over praten.' *Nu niet. Morgen niet. Nooit.*

'Je wil er nooit over praten,' verzuchtte Mary.

Inderdaad. 'En, eh, hoe gaat het met je sessies bij de psycholoog?' Jazzy voelde zich verplicht om ernaar te vragen, hoewel een deel van haar dat echt niet wilde.

Mary veerde gelijk op. 'Heel goed. Ik bedoel, het is meer dan tien jaar geleden gebeurd en ik heb nog veel te verwerken, maar ik kom er wel. Ik zou willen dat jij ook naar Dr. Stein ging in plaats van alles op te blijven potten. Hij vroeg overigens nog naar jou en hoe je ermee omging. Ik bedoel, ik weet dat wat er gebeurd is niet mijn schuld is...'

'Natuurlijk was het niet jouw schuld. Je was nog maar een kind.'

‘Jij ook, Jazzy. Jij ook. Ik denk dat je dat soms vergeet.’

Het was niet zo dat ze het vergat. Ze had zich gewoon geen kind meer gevoeld sinds haar tiende verjaardag: de dag dat haar ouders waren gestorven. De ironie was dat ze niet zo jong waren gestorven door een rivaliserende familie. In feite had hun dood niets te maken met de criminele zaken waar hun familie bij betrokken was. De boosdoener was geen kogel of een autobom geweest, maar slechte weersomstandigheden die hadden geleid tot een auto-ongeluk. Het had Jazzy echter des te meer vastberaden gemaakt om de familie die ze nog wel had te behouden.

Over familie gesproken: haar grootvader kwam net de hoek om. Ze gluurde voorbij zijn schouder, nieuwsgierig of Detta hem volgde, maar dat was niet het geval. Toen haar *nonno's* blik over haar bezwete sportkleding zwierf, verwachtte ze dat hij zou mopperen. Hij verraste haar echter door er geen woord over te zeggen.

‘Ik was van plan me voor het eten om te kleden,’ mompelde ze. Ze wilde niet dat hij dacht dat ze hem voor schut zou zetten bij zijn gasten.

Hij knikte. ‘Ik heb iets uit de kluis nodig. Haal mijn zakhorloge.’

‘Wat? Nu meteen?’

Vanaf het moment dat ze haar arm had verwond, had hij haar al naar zijn haast prehistorisch kluisje gestuurd om dingen voor hem te halen. Het mes dat door haar pols had gesneden, had wat zenuwschade aangericht, waardoor ze bijna de kracht in haar arm was verloren. Er had een lange en pijnlijke revalidatie gevolgd. Haar grootvader had een grote rol gespeeld bij het herwinnen van de kracht in haar arm. Iedere normale *nonno* zou haar een krachtbal hebben gegeven om in te knijpen en weer spiermassa op te bouwen. Haar grootvader had haar echter geleerd hoe ze een kluis moest openen, telkens weer, totdat ze de spierkracht die ze

had verloren weer had opgebouwd. Af en toe stuurde hij haar nog steeds om de kluis te openen. Het was hun ding geworden.

‘Ja, Jocelyn. Nu meteen.’

Ze kende die toon. Het betekende dat ze deze discussie niet ging winnen.

HOOFDSTUK 3

JAZZY

Het diner werd binnen een uur geserveerd en ze moest nog een douche nemen, maar kennelijk vond haar grootvader dat dit geen prioriteit had. Misschien was het zijn manier om haar te vertellen dat wat er ook zou gebeuren tijdens het etentje, het allemaal wel goed zou komen.

‘Oké dan, prima.’ Ze liet haar grootvader achter in de gang en nam de trap naar boven. Zijn kluis bevond zich in de rechtervleugel in de bibliotheek. De kamer was schemerig, maar ze nam niet de moeite om het licht aan te doen. Oefening baarde kunst en tegenwoordig kon ze de kluis openen in minder dan een minuut. Dertig seconden later, een persoonlijk record, haalde ze het zakhorloge tevoorschijn en sloot ze de kluis.

‘Yes!’ Ze kon een grijns niet onderdrukken.

‘Leg het terug.’

De kille stem deed haar opspringen. Jazzy draaide zich langzaam om, op zoek naar waar de stem vandaan kwam. Daar, in de hoek, in een stoel met uitzicht op de achtertuin, zat een man. Ze kon niet veel van zijn gezicht zien. Het

gedempte licht bescheen hem van achteren, waardoor de helft van zijn gezicht in schaduwen was gehuld.

‘Pardon?’

Hij stond op uit de stoel en ging voluit in het licht staan. Haar hart sloeg een slag extra toen ze hem herkende. Giovanni Detta was een lange man. Hij was ook veel groter dan ze had verwacht, afgaande op de foto die ze op het scherm van haar telefoon had gezien. De foto deed hem geen recht. Misschien kon geen enkele foto zijn magnetische blik met schokkend felblauwe ogen echt goed weergeven. Ze had meteen last van lust op het eerste gezicht.

‘Ik weet niet wat je uit die kluis hebt gestolen, maar leg het terug. Nu meteen. Of ik zórg ervoor dat je het teruglegt.’

En net als de meeste waanzinnig aantrekkelijke mannen was hij een arrogante kwal. Zijn bevelende toon ergerde haar en zorgde ervoor dat ze een mentale middelvinger naar hem opstak. Het was de manier waarop hij onmiddellijk haar gehoorzaamheid verwachtte. Alsof het vanzelfsprekend was dat niemand hem tegensprak. Het was dezelfde manier waarop Franco tegen haar zus sprak: koud en bevelend.

Wie dacht hij wel niet dat hij was om haar te commanderen in haar eigen huis? Nu kon ze de situatie natuurlijk makkelijk uitleggen door hem te vertellen wie ze was en het misverstand ophelderen, maar... nee. Hij kon doodvallen, en samen met hem alle andere arrogante, dominante mannen die dachten dat ze over de wereld heersten.

‘Je kunt me helemaal nergens toe dwingen, mooie jongen.’

Zijn ogen vernauwden zich en hij gaf haar een donkere blik. Oeps, hij hield er duidelijk niet van om mooi genoemd te worden.

Ze stopte het zakhorloge in haar sport-beha en stapte weg van de kluis. Het kon geen kwaad om wat ruimte te creëren, voor het geval ze hem een pak slaag moest geven.

‘Ik hou er niet van om mezelf te herhalen.’ Zijn woorden waren als ijspegels.

‘Goed om te weten,’ spotte ze, en ze zette haar handen op haar heupen.

‘Je gaat hier spijt van krijgen.’ Hij positioneerde zich voor de deur.

‘Dat betwijfel ik.’

Met het gehavende lichaam van haar zus vers in het geheugen, sprong ze op hem af en botste tegen zijn harde lichaam.

Helaas ging Giovanni Detta niet neer zoals ze had verwacht. In plaats daarvan maakte hij een of andere rare beweging en belandde ze op haar kont.

Hij torende boven haar uit in zijn dure, Italiaanse pak. ‘Blijf liggen.’ Het was niet zozeer wát hij zei, maar de kilte in zijn stem die rillingen over haar rug zond. ‘Ik heb een hekel aan dieven, vooral als ze van hun eigen baas stelen, maar misschien heeft Antonio wel medelijden met je.’

‘Ja, nou, en ik heb een hekel aan arrogante klootzakken,’ antwoordde ze, en ze sprong weer overeind. ‘Bovendien heb ik niemands medelijden nodig.’ Daar had ze genoeg van gekregen tijdens het jaar dat ze vreesde om haar arm te verliezen. Iedereen om haar heen had haar behandeld als een invalide. Dat wilde zeggen, iedereen behalve haar grootvader. Antonio Rossi deed niet aan medelijden. Volgens hem had je twee opties; óf je overwon je angst, óf je angst won van jou.

De tweede keer dat ze langs Detta heen probeerde te komen, gebruikte ze een andere tactiek. Ze liep langzaam op hem af en legde een hand op zijn borst. De verrassing in zijn ogen was onmiskenbaar.

‘Wat dacht je ervan om mij gewoon te laten gaan en ik jou in ruil daarvoor geen pijn doe?’ zei ze liefjes. Vervolgens klopte ze hem zachtjes op zijn schouder.

Zijn ogen vlamden op, maar verder toonde hij nauwelijks emotie. Zijn blik was net zo kil als voorheen.

‘Uit nooit een dreigement dat je niet uit kunt voeren, *bella*.’

De schorre klank in zijn stem deed haar huid tintelen. Oh, zijn stem. Die was donker, sensueel en glad als zijde. Het was een diepe, sexy klank die haar aan zijn voeten zou werpen als ze zo oppervlakkig was om niet verder te kijken dan zijn mooie smoel. Want dat hij aantrekkelijk was, stond buiten kijf. Hij was klassiek lang, donker en knap. De enige onvolkomenheid aan hem was het litteken op zijn wenkbrauw, dat hem wat haar betreft juist echter en dus volmakter maakte. Maar uiterlijke schoonheid betekende niets als je binnenkant verrot was.

Jazzy gaf hem een lieve glimlach en hief haar knie op. Hij blokkeerde haar schop, die in zijn ballen had moeten belanden, en draaide haar om. Haar rug drukte tegen zijn borst, zijn arm lag om haar nek. Ze kon geen kant op; althans, dat dacht hij.

Ze zakte door haar benen, maakte zichzelf zwaar en voelde hem omvallen. Hij uitte een vloek van verbazing. Ze rukte zijn duim naar achteren, tot die bijna brak, en hij liet haar los terwijl hij vloekte. Ze stapte terug en schopte zijn maag, waardoor hij tegen de deur sloeg. Dezelfde deur waar zij doorheen wilde. Het was tijd dat Giovanni Detta neerging.

De tweede keer dat ze hem in de ballen probeerde te raken, ontweek hij haar. Hij greep haar been en draaide het opzij, waardoor ze haar evenwicht verloor.

Ze eindigde op haar rug met hem bovenop zich. De adem werd pijnlijk uit haar longen geperst. Hij gebruikte zijn gewicht om haar op de grond te houden.

‘Ga van me af!’ Jazzy probeerde hem van zich af te schoppen, maar had het gevoel dat hij een ton woog.